

[Hendriksen.]

mindst Færingerne, saa enhver Gnidning kan blive undgaaet.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling, idet jeg blot ønsker at tilføje, at jeg ikke deler den Betragtning, Venstres ærede Ordfører (Rs. Nielsen) gav Udtryk for, og som gaar ud paa, at de med Havnens Opførelse forbundne Omkostninger ikke skulde afholdes af det grønlandske Budget. Af mange Grunde tror jeg, det rigtigste vil være, at det er det grønlandske Budget, der debiteres for de Udgifter, her er Tale om.

Rasmussen (Hvolbæk): Den Dom, der fastslog Danmarks Suverænetet over Grønland, blev hilst med Glæde af alle Danske, men der var sikkert ingen Steder, hvor Glæden var dybere end oppe hos Grønlænderne, den oprindelige Befolkning paa Grønland, og hver Gang vi skal lovgive om grønlandske Spørgsmaal, mener jeg derfor, at det absolut maa være Hensynet til Grønlænderne, der er Nr. 1. Jeg gaar ogsaa ud fra, at den højtærede Minister, der nærer saa dyb Interesse for Grønland, har sikret sig imod, at det her foreliggende Forslag paa nogen Maade kommer til at skade den grønlandske Befolkning. Under denne Forudsætning skal jeg paa mit Partis Vegne medgive Forslaget vor bedste Anbefaling i Haab om, at Forholdene maa forme sig saaledes, at det færøske Fiskeri faar Adgang til at udnytte Mulighederne ved Grønland paa en saadan Maade, at det ikke bliver Grønlænderne til Skade.

Patursson: Jeg vil begynde med at udtale en Tak for den almindelige Tilslutning til det her foreliggende Forslag. Men samtidig vil jeg udtale, at vi forhaabentlig i Løbet af en nær Fremtid vil faa Anledning til i en dansk-færøsk Finanskommission at forhandle om en Omordning af forskellige Fællesanliggender. Jeg tror nemlig ikke, at en almindelig Diskussion i dette høje Ting eller i det andet høje Ting om den foreliggende Sag eller andre Sager af vital færøsk Betydning kan føres med nødvendig Saglighed og Forstaaelse, medmindre Ordskiftet kan bygge paa et forudgaaende Forhandlingsgrundlag, tilrettelagt af en Kommission. Man maa nemlig huske paa, at Forholdet

for Øjeblikket denne Sag vedrørende er dette, at Færingernes Grønlandsinteresser og Grønlandsstyrelsens Opfattelse staar kontra hinanden. At denne stærke Uoverensstemmelse er til Stede, konstateredes ved den færøske Fiskeridelegation, der for et Par Maaneder siden havde Foretræde for Grønlands Styrelse og Rigsdagens Grønlandsudvalg. Efter det i hvert Fald foreløbig negative Udfald af Delegationens Rejse og efter Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag, der for os Færing er tilfredsstillende, forventer jeg derfor, at den Syvmandskomité, som Lagtinget nedsatte i sidste Samling til at overveje forskellige færøske finansielle og økonomiske Emner, ogsaa tager Grønlandsinteresserne op til Overvejelse, hvorefter det saa forhaabentlig kan føre til videre Forhandling med herværende Myndigheder.

Men Forhandlingernes Vej viser sig ofte at være en sendrægtig Vej, og vedrørende denne Sag har Færingerne meget vanskeligt ved endnu en Tid at afvente de Indrømmelser i Grønland, som de anser sig berettigede til, og som de i saa mange Aar har ansøgt om at opnaa.

Vi kan ikke helt se bort fra den Kendsgerning, at Færingerne anser sig berettigede til Næringsdrift i Grønland, baade til Lands og til Vands. Denne Opfattelse gør sig gældende Mand og Mand imellem og har mangfoldige Gange været udtalt i Lagtinget. Jeg kan saaledes bl. a. henvise til Udtalelser i Lagtinget i 1905, Lagtingstidenden for samme Aar, A. Side 76, hvor det nylig afdøde Medlem af dette høje Ting, Effersøe, udtalte:

„Jeg synes godt om Tanken om Grønlandsfiskeriet, ikke mindst for de Fremtidsudsigter, der aabnes for Færing til, naar det en Gang bliver for trangt her paa Øerne, saa at bebygge Grønland og dér skabe et „Ny Føroyjar“ — det er Ny-Færøerne. Denne Tanke at skabe et Ny-Færøerne paa Grønland, skabe en eller flere færøske Bygder paa Grønland, dette, at Færing foretager et nyt Landnam paa Grønland, bundet jo i den Samhørighedsfølelse mellem Færøerne og Grønland, der har levet i den færøske Folkebevidsthed fra Landnamstiden og ned til vore Dage. Denne Samhørighedsbevidsthed har sin Rod i og har været opretholdt i vort lille Folk gennem trofast Bevarelse af Sagn og Sange om Grøn-